

**AFRA
BEEMSTERBOER**

DE TUIN

Roman

VAN TEUN

Afra Beemsterboer

De tuin van Teun

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

‘Diede, nou kind... Diede toch!’ Luus zag dat het mis was, zodra haar oudste zuster haar fiets onbeheerst tegen de muur gooide. Ze viel snikkend in haar armen.

‘Ik moest weg! Ik kan daar niet meer blijven!’

‘Kom nou maar, kom even hier.’ Luus’ man Paul schoof snel wat met de tuinstoelen zodat de zussen naast elkaar konden zitten. Luus hield Diedes hand vast en streelde gelijk haar rug. ‘Wat zeg je nou toch allemaal?’

Diede snikte zo hard dat ze buiten adem raakte.

‘Rustig nou maar, zussie, kalm nou maar.’

Luus schudde haar hoofd naar haar man, ze had geen idee wat er gebeurd was. Paul haalde een glas water en tissues.

Luus had meteen de schrik te pakken. Zo had ze haar oudste zuster nog nooit meegemaakt. Diede stapte zo rustig en doelgericht door het leven. Ze kende geen problemen of ze koerste er soepel omheen. Nu was ze volledig overstuur. Dat ze alleen gekomen was, leek Luus geen goed teken. Diede moest eerst maar eens een beetje bedaren, de vragen kwamen zo wel.

Met tanden die tegen het glas klapperden dronk Diede wat water.

Luus’ zorgen namen toe, maar ze vroeg niets totdat haar zus een beetje rustiger geworden was.

Uiteindelijk probeerde ze toch maar: ‘Is het Bob?’

Diede knikte.

‘Hebben jullie ruzie?’ Paul leek naar de bekende weg te vragen, maar Diede zei: ‘Veel erger.’ Hikkend en haperend kwamen de woorden eruit. ‘Hij... Hij gaat bij me weg.’

Luus had al het bange vermoeden dat het die kant op ging, maar om het werkelijk te horen, dat was te bar. ‘Nee joh...’

‘Om een enkele ruzie ga je toch niet bij elkaar weg?’ Dat wilde er bij Paul niet in. Bob had met Diede alles wat zijn hartje begeerde. Ze waren zo’n goed stel. Je vergooide je huwelijk toch niet omdat je een keertje mot had met elkaar?

‘We hadden geen ruzie.’ Met ogen die rood en dik van het huilen waren, zei ze: ‘Er was niks aan de hand. Opeens komt hij aanzetten met de mededeling: ik ga bij je weg.’

Diede voelde weer hoe de grond onder haar voeten wegviel. ‘Ik wist niet wat ik hoorde. Ik kon het niet geloven. Hij stond daar voor me... en... hij was opeens een vreemde geworden.’

‘En dat was alles wat hij zei?’ Bij Luus stond het haar rechtop op haar armen. Dit kon niet zomaar gebeuren. ‘Hij zei niet waarom?’

‘Dat deed er niet toe, zei hij. Hij had zo zijn eigen redenen en daar had ik niks meer mee nodig. Zijn besluit stond vast.’

Ontsteld greep Luus de handen van haar zus. Paul deinsde een paar stappen achteruit. ‘Hier kan ik met mijn pet niet bij. Wat is er in die vent gevaren?’

‘Heeft... hij...’ Luus wilde het niet nog erger maken voor haar zus, maar ze kon de vraag niet tegenhouden. ‘Heeft hij een ander?’

Diede haalde haar schouders op. ‘Misschien. Hij zei alleen: dat hoeft jij niet te weten.’ Ze keek haar zusje en zwager om beurten aan. ‘Dat klinkt toch alsof ik al geen deel meer uitmaak van zijn leven?’

‘Hoe krijgt hij het voor elkaar om in die paar zinnen jouw leven kapot te maken?’ Paul wreef zijn nek. ‘Ik mocht Bob graag, ik had hem hoog zitten. Met wat ik nu hoor, denk ik: hebben we het over dezelfde man?’ Hij hurkte neer naast Diede. ‘Lieve schoonzus, waar ben jij in terechtgekomen?’

‘Dat weet ik zelf ook niet.’ Diede rilde. Het was haar man die voor haar ogen was veranderd in iemand met wie ze niet meer samen kon zijn. ‘Ik ben me niet alleen wezenloos geschrokken, het is doodeng wat er is gebeurd, ik ben bang.’

Luus zag het aan Dienes trillende handen. ‘Wil je nog wel terug?’

Bob, onherkenbaar en vijandig, stond nog op Dienes netvlies. Hij was daar nog, in de Magnolialaan, in het huis waar ze vierentwintig

jaar samen hadden gewoond. In dat huis waar daarnet iets was gebeurd dat haar ergste nachtmerrie te boven ging. Binnen de muren waar ze zich zo lang onbewust verschanst had, omdat haar huis de ultieme veiligheid vertegenwoordigde. Diezelfde muren hadden zich tegen haar gekeerd. Het was daar niet meer veilig, het was als beschermend onderdak onbetrouwbaar geworden.

‘Van mijn leven niet.’

Paul en Luus keken elkaar aan. Dat kwam er zo stellig uit, daar kwam Diede niet op terug.

Luus had moeite met omschakelen van consternatie naar praktische zaken. ‘Maar waar wil je...?’

‘Ik ga naar Teun. Hij heeft nog wel een bed over.’ Diede trok zich op aan iets wat ze kon doen. ‘Heb jij zolang een nachtpon en een schone onderbroek voor me? En een tandenborstel?’

Met de vraag om wat schoon goed en een tandenborstel was ze weer een stukje verder van Bob verwijderd. Het was niet te bevatten wat er in de paar afgelopen uren was gebeurd.

Luus liep door de verbijstering een beetje achter. Ze moest zichzelf tot handelen aanzetten. ‘Ja... Ja, natuurlijk. Dat ligt op ooghoogte in de kast in onze slaapkamer. Als jij dat even pakt, dan ga ik op zoek naar een tandenborstel.’

In de slaapkamer vloog het Diede opnieuw aan. Hier sliep een echtpaar dat elkaar begreep, dat het samen goed had. Dat was bij haar weggerukt.

Zelfs de keurige stapeltjes schoon wasgoed leken het haar in te wrijven. Hier was het wel normaal, bij haar niet meer.

Luus vond in de kast op de overloop een tandenborstel. Ze hield Diede een nylon rugzakje voor, die er de nachtpon en onderbroek bij stopte. ‘En toch wil ik denken dat het weer goed komt,’ fluisterde ze.

‘Dat doe je tegen beter weten in, zus. Zelfs als Bob het nog wil uitleggen, er is te veel stukgemaakt. Ik snap het nog steeds niet, maar hij moet niet denken dat ik als een trekpop ga doen wat hij nog meer bedenkt. Daarvoor is hij nu veel te ver over de grens gegaan.’

‘Ik wil niet denken dat het onherroepelijk is.’ Luus trok haar zus in

haar armen. Ze kon niet geloven dat het wel zo was.

‘Ik ook niet.’ Diede legde haar hoofd op Luus’ schouder. ‘Maar wat ik daarnet heb meegemaakt, maakt het definitief.’

‘Bob en jij,’ zei Luus, ‘ik vergeleek jullie huwelijk zo vaak met dat van pap en mam.’

Daar kon Diede niet zoveel mee. ‘We zijn de houdbaarheidsdatum voorbij, ben ik bang.’

De zussen gingen weer naar beneden. Diede hing het rugzakje om, ze pakte haar fiets. ‘Nou, dan ga ik maar.’

Luus bekeek het met een wezenloze blik. ‘Ik zie je morgen,’ riep ze Diede na, vanuit Pauls omarming.

Hoofdstuk 2

Teun Ligthart liep terug over zijn tuinpad. Hij had met de buurman staan praten, maar tegen achten ging hij naar huis. Hij wilde het *NOS-journaal* kijken. In de paar stappen naar de voordeur nam hij de tuin nog eens goed in zich op, van de parkeerplaatsen aan de Bovenweg naar het gedeelte met de zitjes op het terras, tot de verbouwde schuur, links achterin. Daar konden twee keer twee gasten verblijven. Er was een kamer beneden, de accommodatie op de verdieping had een eigen opgang.

Uit de moestuin die over de hele breedte van het perceel achter de gastenkamers lag, kwam hem een kruidige geur tegemoet.

Het moest er *pico bello* uitzien. Komende zaterdag zou de locatie officieel in gebruik worden genomen als bed and breakfast. De meisjes van Adrichem hadden al zoveel voorbereid, het kon niet misgaan. Geen zorgen meer, stelde Teun vast. Het zag er prima uit. Hij liet zich tevreden in zijn stoel vallen. Met de afstandsbediening zette hij de tv aan.

Het weerbericht ontging hem doordat er vanuit de deuropening werd geroepen: ‘Teun?’

Hij hees zich uit zijn stoel. ‘Ben jij dat, Diede?’ Hij fronste erbij, ze hadden toch niks afgesproken? Aan haar gezicht zag hij dat ze niet voor de gezelligheid kwam. ‘Kind, wat zie jij eruit. Wat is er aan de hand?’ Automatisch spreidde hij zijn armen. Diede dook erin. ‘Je hebt een huilsnoetje, hoe komt dat?’

Die vraag zorgde voor nieuwe tranen. Teun leidde Diede zorgzaam naar een stoel aan de keukentafel. Hij zette haar neer alsof ze van porselein was en sloop op zijn sokken naar de woonkamer om een beetje cognac in te schenken.

‘Alsjeblieft... tegen de schrik.’ Hij trok zijn stoel tot vlak bij Diede.

Ze trok met haar mond tegen de smaak van de cognac die ze niet gewend was.

Teun vermoedde dat het thuis niet goed gegaan was. Waarschijnlijk was er met de jongens niets aan de hand. Zo ja, dan had ze dat met Bob kunnen oppakken. Hij besloot expres de verkeerde vraag te stellen om haar aan de praat te krijgen. 'Is er iets met de jongens?'

'Nee, die zijn oké.' Die weten nog van niets, dacht Diede. Ze flapte eruit: 'Bob gaat bij me weg.'

Teuns mondhoeken zakten teleurgesteld. 'Nee toch.'

Dat moest hij eerst verwerken voordat hij iets voor Diede kon betekenen. Tot hij iets beters wist, wreef hij haar hand om te laten weten dat hij er voor haar was. Waar was Diede het beste mee geholpen? Moest hij haar het naadje van de kous laten vertellen? Moest ze daar blijven zitten en nog meer verpletterd raken? Het beste verweer tegen deze slag was praktisch blijven. 'Wat ga je nu doen?'

'Ik wil hier slapen vannacht, als het van jou mag.'

'Dat spreekt vanzelf. Dat was een eerste stap, maar dan? 'En morgen?'

Diede sloeg dapper het restje van de cognac achterover, ze rilde bij het doorslikken. 'Dan ga ik wat spullen halen, als hij niet thuis is.'

'En als je hem wel treft?'

'Dan zal ik zeggen dat hij vooral zijn eigen gang moet gaan. Als hij nog wel van gedachten verandert, ik kom niet meer terug.'

'Dat weet je zeker?'

'Wat ik zeker wist, Teun, was dat er niets, maar dan ook niets Bob en mij uit elkaar kon drijven, maar dat is wel gebeurd.' Het was chaos in haar hoofd, maar Diede had helder dat het veel erger was dan teleurstelling. Bob had haar verraden, hij had haar vertrouwen verbrijzeld. 'Nu is er geen weg meer terug.'

Diede kende de slaapkamer wel, maar het was vreemd om er in bed te liggen. De kamer was bedoeld voor gasten van de B&B, niet als vluchtoord. Het brandschone beddengoed voelde koel aan, maar al gauw nam het de temperatuur over van haar koortsige huid. Van

ontspannen was geen sprake, ze was niet gewend om alleen in bed te liggen. Haar plek was naast Bob, maar daar moest ze niet aan denken. Dat gaf opnieuw pijn in haar hele lijf.

Stel dat Bob op zekere dag was thuisgekomen en zei dat hij verliefd was geworden op een ander. Diede was haar man zo na, dat ze eerder medelijden met hem zou hebben dan dat ze kwaad op hem zou zijn geworden. Zelfs dan zou ze nog voor hem kiezen. Ze zou samen met hem naar een oplossing hebben gezocht.

Ze had voor zichzelf gekozen. Dat zei genoeg. Hun band was verscheurd.

Haar perspectief was naar een tegenovergestelde kant gerukt. Hoe kon ze anders antwoord geven op de vraag die ze zich nog nooit gesteld had.

Beslissingen nam ze samen met haar man. Ze zag pas hoe prettig die gezamenlijkheid was, nu ze er vanaf de buitenkant naar keek.

Ze miste Bob, maar de man naar wie ze verlangde, bestond niet meer. Wat deed het pijn om dat onder ogen te zien.

Diedes gedachten keerden onwillekeurig terug naar haar huis aan de Magnolialaan. Op de schouw stond een foto. Bob en zij, lachend, haar hand op zijn borst, bomen in het groen, zomer. Het was op een feestje, nog geen jaar geleden. Ze zagen eruit als wat ze waren: een stel. Een koppel dat het goed met elkaar kon vinden. Vierentwintig jaar getrouwd, met het grootste gemak. Op elkaar afgestemd als een geoliede machine. Ze kenden elkaars lichaamstaal door en door. Er was een routine ontstaan, die het leven zo licht als een veertje maakte. Ze kenden elkaar op een prik, ze lieten elkaar de ruimte. Hun samen-zijn leek op dansen, zo lichtvoetig.

Samen leven met Bob zou haar moeiteloos naar haar einde brengen. Ze bouwde op hem, in een volledig vertrouwen. Haar leven dat onvoorwaardelijk in zijn handen lag, lag nu onverbiddeijk aan scherven.

En dat van de jongens? Hun zoons, Gerlof en Sierd?

Op een foto in de vertrouwde huiskamer keken die twee brutaal en trots. Ze stonden op de treden van een truckcabine. Jong en over-

moedig, alle twee gek op wat ze deden: met hun vrachtwagen door heel Europa trekken voor het transportbedrijf van hun opa, Jacob Adrichem.

Een babygeur kwam in haar neus. Daar zat ze weer, met haar pasgeboren zoontje Gerlof in haar armen. Het mannetje had een naam die nog te groot voor hem leek. Diede rechtop in de kussens, de baby had een armpje uit de doeken gewurmd, dat ongericht rondzwaaide. Bob was zo trots op haar, op zijn zoon, op zijn nieuwbakken gezin.

Eenentwintig maanden later kwam Sierd. Bob kon zijn geluk niet op. Hij barstte van trots. 'Je bent de beste, Diede, een man kan zich geen betere vrouw wensen.'

Die echo gaf nu alleen maar meer tranen, die tussen haar gesloten oogleden door over haar wangen liepen.

Door hun zoons gingen Bob en Diede van wiegjes naar ledikantjes tot hoogslapers. Van trapwagentjes naar fietsjes met zijwieltjes tot mountainbikes, brommers, motoren. Zwemles, afzwemmen, diploma's. Voetbaltraining op zaterdagmorgen, Bob en Diede wisselden elkaar af. Van kleuterschool, van groep een tot en met acht. Het driedaagse kamp, de afscheidsmusicals. Van de basisschool in hun eigen dorp, Sint Pancras, naar het voortgezet onderwijs in Alkmaar. Van vriendinnetjes tot een beetje verkering. De mannen troonden prachtige jonge meiden mee naar huis.

Bob en Diede groeiden mee. Eerder geboeid dan geschrokken door waar ze door hun jongens voor werden gezet. De twee jonge kerels leunden onbewust en zorgeloos op hun ouders, die met hun mateloze begrip en niet te schokken steun achter hun kroost stonden.

Als één front.

Nee, corrigeerde Diede, Bob en zij waren nu twee brokstukken van wat ooit een geheel was.

Ze moest het de jongens nog laten weten. Hoe moest ze dat doen zonder ze een doodsschrik te geven?

Diede stond op en pakte haar mobiel uit haar jaszak.

Uit automatisme verwachtte ze een berichtje van Bob te zien, maar

bij de vreemdeling in wie hij was veranderd, paste dat niet. Die gaf geen uitleg. Ze had naar het waarom gevraagd, maar ze was met afgemeten, nietszeggende antwoorden afgewezen. Voor ze zich kon bedenken, verwijderde ze zijn nummer uit haar contacten en de familie-appgroep.

Ze zag Gerlof en Sierd voor zich, de een zat in Engeland, de ander in Roemenië, beiden onverschillig tegenover de gevaren en dreigingen onderweg. Beiden verliefd op hun vrachtwagen. De mannen genoten van hun vrije leven, zorgen raakten hen niet.

Daar ging zij een eind aan maken.

Het duurde even voordat ze de juiste woorden had gevonden. *Ik ben bij Teun. Ik kan niet meer bij pa zijn.*

De reactie van Gerlof kwam meteen. *Wat bedoel je?*

Sierd, in Roemenië, viel in. *Wat is er gebeurd?*

Diede kon even niet reageren. ‘O jongens, het spijt me zo...’ huilde ze.

Ma? stuurde Gerlof.

Hij heeft vanavond gezegd dat hij bij me weggaat.

Sierd ontdekte: *Je hebt hem al uit de appgroep gegoooid.*

Ik moest het jullie laten weten, wilde niet dat jullie onvoorbereid zouden thuiskomen. Zal alles vertellen als jullie thuis zijn. Vind het rot dat het zo moet.

Boeit niet. Is erger dat jullie uit elkaar zijn, schreef Sierd.

Dat maakte het nog definitiever. Diede liet zich krachteloos achterover op het bed vallen.

Teun lag op zijn rug in bed, hij keek van het plafond naar de foto van zijn overleden vrouw Lida. Hij kon nog net de wat donkerdere en lichtere vlekken onderscheiden.

Dat hij een logee had, was niets nieuws voor hem, gewend als hij was aan slapers. Hoewel zijn huis nog officieel als B&B-adres moest worden geopend, had hij al eerder gasten gehad.

Dat hij iemand te slapen kreeg omdat ze de toestanden thuis wilde ontlopen, was nog niet eerder voorgekomen. En dan nog wel Diede, zijn lieve, gewaardeerde vriendin.

Uit het weinige wat ze had verteld, probeerde hij zicht te krijgen op wat er gebeurd was tussen Diede en Bob. Daar kwam het gevoel tussen te staan dat hij meestal kreeg bij het huwelijk van die twee. Er zat een dreiging in, iets wat moeilijk in woorden uit te drukken was. Er lag een breuk of een ander soort tijdbom onder. Hij betreurde het dat hij gelijk gekregen had.

Het was maar goed, dacht Teun, dat hij op zijn voorgevoel vooruitgelopen was en... Ach, dat was nu helemaal niet aan de orde.

Wat los stond van tijdbommen en voorgevoelens, was dat Bob een leuke vrouw had vergooid. Dit had Diede niet verdiend.

Lida zou hebben gezegd: pas op, je kunt er wel op kijken, maar niet erin.

Dat was zo, Teun baseerde zijn mening op wat hij met Diede had meegemaakt. De fijne details van haar huiselijke leven kende hij niet. Die gingen schuil achter een soort sinistere mist die hij zag opdemen zo gauw ze over haar leven met Bob vertelde.

Toch was het ook Lida geweest die had gezegd: 'Als we een dochter hadden kunnen hebben, dan mocht ze zoals Diede zijn.'

'Ik ben hovenier.' Dat was het eerste wat Diede zei toen Teun twintig jaar geleden kennis met haar maakte.

'Zo zo, dan begrijp ik niet zo goed waarom je reageert op mijn zoekertje in het weekblad.'

'Waarom niet?'

'Nou, als jij als hovenier je centjes moet verdienen, dan lijkt het me niet zo'n slimme zet om mij te komen helpen met mijn moestuin. Je weet toch wel dat ik je niet betaal? Dat de vergoeding bestaat uit wat de moestuin opbrengt?'

'Ja, dat weet ik. Noem het maar een stage. Ik ben tot nog toe van de siertuinen, ik wil graag meer leren over moestuinieren.'

'Dat wordt droog brood eten, meisje.' Hij was op het verkeerde been gezet. Hij was ervan uitgegaan dat er een kerel zou reageren op zijn oproepje, eentje van zijn eigen leeftijd, ongeveer halverwege de vijftig. Niet zo'n jong grietje.

‘Nee hoor, mijn man verdient een prima salaris en ik ben nog een beetje aan huis gebonden door mijn twee kleine jongens. Ik kan u nog niet zoveel uren aanbieden om te helpen, maar de tijd die ik beschikbaar heb, gebruik ik extra goed met bijleren.’

‘Hm.’ Die krielkip was al getrouwd en ze had twee kinderen. Volgens Teun kon ze nog niet droog zijn achter de oren. ‘Nou, dan moeten we maar eens kijken of we met elkaar overweg kunnen.’

Na een paar keer met haar te hebben samengewerkt, was Teun aan haar gewend. Hij raakte snel aan haar gehecht. Hij had gerekend op een leeftijdgenoot om hem te helpen met het werk in de moestuin, maar met Diede was hij net zo goed af, besloot hij al gauw.

Diede kwam alleen als de kleine mannetjes naar de opvang waren. Ze was werken gewend, dat was Teun spoedig duidelijk, en ze was leergierig.

Toen haar zoontjes naar de basisschool gingen, nam Diede alweer volop opdrachten aan voor haar hovenierswerk.

Tussen de hoveniersbedrijven waarin voor het overgrote deel mannen werkten, nam Diede een aparte plaats in. Zij deed de klussen die de grote jongens onrendabel vonden. Diede zou je geen Knikmops zien rijden voor bestratingen. Maar wie geen tijd had om zijn heg te knippen, kon op haar rekenen. Op het schoolplein werd ze regelmatig benaderd voor tuinwerk. Als het haar te veel was, speelde ze het door naar bedrijven die meerdere potige kerels in dienst hadden. Andersom kreeg zij de klusjes toebedeeld die voor de grote spelers te klein waren. Zo bouwde ze een heel netwerk op.

Diede bleef samen met Teun voor de moestuin zorgen, maar ze verlegde haar werkuren naar de avond. Door samen aan de slag te gaan, zo’n twee, soms drie keer een uurtje in de week, was die prima bij te houden. Ze ging nooit naar huis zonder verse groenten of kruiden in haar fietsmand. Meestal stopte Lida haar ook nog iets toe, een pot met uienchutney, kastanjepuree of pompoensoep.

Het echtpaar Lighthart was kinderloos gebleven, hoe graag ze dat ook anders hadden gezien. Teun was het met Lida eens geweest dat de dochter die ze zich weleens voorgesteld hadden, in zekere zin in

hun leven kwam in de persoon van Diede. Het bleef niet bij Diede. Ze hadden ook haar zusjes leren kennen, Willemijn en Luus.

‘Het heeft zo moeten zijn.’ Met die woorden had Teun meerdere keren zijn verbazing uitgesproken. De drie zusjes Adrichem hadden ieder een taak op zich genomen in de tijd dat het huis van Teun en Lida veranderde. Het ging van een woonhuis met schuren naar een verkooppunt voor zelfgemaakte producten, en van daaruit door naar high teas. Lida, die de reuring van een gezin miste, had grote plannen. De lange, diepe woning die ooit geschikt was voor Teuns tuinbouwbedrijf, moest een B&B worden. In het huis werden slaapkamers geschikt gemaakt voor gasten, zowel beneden als op de verdieping. De losstaande schuur werd ook omgebouwd tot een accommodatie om te overnachten.

Helaas mocht Lida niet meer meemaken dat de metamorfose van de schuur voltooid werd. Twee jaar geleden was ze plotseling overleden. Teun was kapot van verdriet. Zonder zijn levensgezellin voelde hij zich geamputeerd.

De zusjes Adrichem hadden hem erdoorheen gesleept. Ze waren lief, ze hadden begrip voor zijn droefenis, maar ze stonden niet toe dat hij erin wegzakte. ‘Maak de droom van Lida waar, Teun, laat het niet voor niets geweest zijn,’ had Diede gezegd.

De meiden beweerden dat ze hun plek bij hem gevonden hadden, maar Teun was nergens geweest zonder hun steun. Daar was hij hun dankbaar voor, maar de oudste Adrichem het meest. Zij had hem lang geleden al helemaal voor zich ingenomen.

Tussen de drie zussen Adrichem bloeit een bijzondere band

Het leven van Diede staat op zijn kop. Haar huwelijk is plotseling voorbij en ze vlucht overstuur naar haar oude vriend Teun. Samen met haar twee zussen helpt ze hem om zijn nieuwe B&B te runnen. Dat gaat niet zoals verwacht: op de dag van de kick-off vinden de zussen Teun dood in bed. Ze besluiten om de B&B in zijn nagedachtenis te openen. Daar hebben ze een flinke dobber aan. Iemand in het dorp verspreidt lelijke roddels en er komen familiegeheimen bovendrijven. Zal Diedes leven ooit nog hetzelfde zijn?

De tuin van Teun is een verhaal over eerlijkheid en persoonlijke groei, maar bovenal over de invloed van je familiegeschiedenis op je heden...

Afra Beemsterboer (1961) debuteerde in 1990. Ze woont in Oudkarspel. Eerder verscheen van haar onder andere het tweeluik *Met de stroom mee* en *Tegen de stroom in*.

Romanserie

ISBN 978 90 2055 257 7 NUR 344

9 789020 552577 >

www.romanserie.nl